

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ**

Poznań, 5 lutego 2018r.

RPZ-430/3/17/JM

DECYZJA nr RPZ 1/2018

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t.j. Dz.U. z 2017 poz. 229 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, wszczętego z urzędu przeciwko Salamandra Uno Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I. na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **nakłada się na Salamandra Uno Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie karę pieniężną** w wysokości 10.000 zł (słownie: dziesięć tysięcy zł), stanowiącą równowartość 2.397,57 euro (słownie: dwa tysiące trzysta dziewięćdziesiąt siedem euro 57/100), za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy w wezwaniach Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia: 8 maja i 6 czerwca 2017r. w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzonym przeciwko **[usunięto]**.

II. na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 1257) w zw. z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postanawia się obciążyć Salamandra Uno Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie kosztami postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 31,20 zł (słownie: trzydzieści jeden zł 20/100) oraz zobowiązać do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów **[usunięto]**, prowadzonego przeciwko **[usunięto]**, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes Urzędu) uzyskał informacje, że w procesie oferowania usług telekomunikacyjnych konsumentom **[usunięto]** współpracuje m.in. z P.G. Marketing Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, na podstawie umowy agencyjnej zawartej w dniu 22 września 2016r.

W dniu 14 lutego 2017r. w Krajowym Rejestrze Sądowym nr KRS 0000638281 dokonano wpisu zmiany firmy P.G. Marketing Sp. z o.o. na: Salamandra Uno Sp. z o.o. (dalej: Spółka). W związku z nieudzieleniem przez Spółkę informacji żądanych w ww. postępowaniu na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

postanowieniem z dnia 27 września 2017r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej.

Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu, powiadamiając o tym Spółkę pismami z dnia: 27 września i 23 listopada 2017r.:

- wezwania z dnia: 8 maja i 6 czerwca 2017r. skierowane do Spółki w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzonym przeciwko [usunięto] wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami ich odbioru przez Spółkę
- pismo Prezesa Urzędu z dnia 10 marca 2017r. o przekazaniu Delegaturze UOKiK w Poznaniu do załatwienia sprawy związanej z działaniami [usunięto], w związku z podejrzeniem stosowania przez ww. Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i upoważnieniu Dyrektora Delegatury UOKiK w Poznaniu do wydawania postanowień, decyzji i innych pism w toku tej sprawy
- wydruki z rejestru przedsiębiorców dotyczące Spółki nr KRS 0000638281 z dnia: 10 lutego i 8 maja 2017r.
- pismo [usunięto] z dnia 30 stycznia 2017r. (w wersji niezawierającej tajemnicy przedsiębiorstwa) wraz z umową agencyjną z dnia 22 września 2016r. zawartą z P.G. Marketing Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, pozyskane w postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym w celu wstępnego ustalenia, czy działania [usunięto] związane ze świadczeniem usług telekomunikacyjnych uzasadniają wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów [usunięto].

Pismem z dnia 20 grudnia 2017r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, możliwości zapoznania się z nim oraz złożenia dodatkowych wyjaśnień. Spółka nie skorzystała z tego prawa.

Zgodnie z § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (t.j. Dz.U. z 2017r. poz. 816), postępowania w sprawach kar pieniężnych prowadzi delegatura prowadząca postępowanie, w związku z którym wszczęto postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Spółka pod firmą: Salamandra Uno Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie prowadzi działalność gospodarczą w oparciu o wpis do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego nr KRS 0000638281. Przedmiotem działalności gospodarczej Spółki jest działalność centrów telefonicznych (call center). Spółka działała wcześniej pod firmą: P.G. Marketing Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. W dniu 14 lutego 2017r. w rejestrze KRS ujawniono zmianę ww. firmy na: Salamandra Uno Sp. z o.o. (*dowód: odpisy z rejestru KRS-k. 6-9 akt*).

Prowadząc postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów [usunięto] przeciwko [usunięto], Prezes Urzędu uzyskał informacje, że w procesie oferowania usług telekomunikacyjnych konsumentom [usunięto] współpracuje m.in. z P.G. Marketing Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. [usunięto] przedłożyła umowę agencyjną zawartą z P.G. Marketing Sp. z o.o. w dniu 22 września 2016r. Zgodnie z postanowieniami tej umowy, P.G. Marketing Sp. z o.o. zobowiązała się, w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, do stałego pośredniczenia za wynagrodzeniem prowizyjnym przy zawieraniu umów oraz do zawierania umów z klientami w imieniu i na rzecz [usunięto] (*dowód: pismo [usunięto] z dnia 30 stycznia 2017r. wraz z umową agencyjną z dnia 22 września 2016r. - k. 16-19 akt*).

Pismem z dnia 8 maja 2017r. Prezes Urzędu wezwał Spółkę, w terminie 14 dni od daty jego otrzymania, do:

1. wyjaśnienia, czy Spółka wykonuje umowę agencyjną zawartą z [usunięto] w dniu 22 września 2016r. pod firmą: P.G. Marketing Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie

2. wskazania podmiotów/osób współpracujących ze Spółką w zakresie realizacji tej umowy oraz rodzaju współpracy (np. umowa o pracę, umowa zlecenia itp.) oraz przedłożenia wzoru umowy stanowiącej podstawę ww. współpracy
3. wskazania, czy do dnia otrzymania pisma [usunięto] zorganizowała szkolenia dla Spółki (osób współpracujących ze Spółką) w zakresie realizacji wymienionej umowy agencyjnej; jeśli tak- o podanie, kiedy te szkolenia się odbyły i czego dotyczyły oraz przedłożenie otrzymanych materiałów szkoleniowych
4. wskazania, czy do dnia otrzymania pisma Spółka przeprowadziła szkolenia swoich przedstawicieli, którzy prezentują ofertę i zawierają umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w imieniu [usunięto]; w przypadku prowadzenia takich szkoleń- o podanie ich przedmiotu, daty i liczby; a jeśli Spółka opracowała materiały szkoleniowe- o ich przedłożenie
5. opisanie, jakie działania przedstawiciele Spółki podejmują wobec konsumentów w związku z prezentacją oferty i zawieraniem umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w imieniu [usunięto] (rozmowa telefoniczna z konsumentem, wizyta w miejscu zamieszkania konsumenta itp.); jeżeli Spółka przygotowała scenariusze rozmów (skrypty, wytyczne, wskazówki, zalecenia itp.), które są wykorzystywane przez ww. osoby- o ich przedłożenie
6. wskazania, na jakiej podstawie Spółka dokonuje wyboru potencjalnego klienta, do którego kieruje swojego przedstawiciela celem podpisania umowy i ustala jego dokładny adres zamieszkania
7. wskazania, czy Spółka rejestruje rozmowy prowadzone przez jej przedstawicieli z konsumentami w procesie prezentacji oferty i zawierania umów w imieniu [usunięto]; jeśli tak- o przedstawienie nagrań wybranych 20 rozmów telefonicznych
8. wskazania, czy [usunięto] weryfikuje prawidłowość zawartych przez Spółkę umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z konsumentami; jeśli tak- o podanie, w jaki sposób i z jaką częstotliwością.

Podstawą prawną skierowanego do Spółki żądania był art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W wezwaniu wskazano także cel żądania ww. informacji i dokumentów oraz pouczono Spółkę, że w przypadku nieudzielenia informacji albo udzielenia informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro. Wezwanie zostało doręczone Spółce w dniu 11 maja 2017r. (*dowód: pismo Prezesa Urzędu z dnia 8 maja 2017r. z potwierdzeniem jego odbioru przez Spółkę- k. 3 akt*).

Z uwagi na nieudzielenie przez Spółkę odpowiedzi na otrzymane pismo, Prezes Urzędu wystosował ponowne wezwanie do Spółki z dnia 6 czerwca 2017r., wyznaczając Spółce termin 14 dni na jego wykonanie. Wezwanie to, podobnie jak wezwanie doręczone Spółce uprzednio, określało cel żądania przez Prezesa Urzędu wymienionych informacji i materiałów oraz zawierało pouczenie o możliwości nałożenia kary pieniężnej za nieudzielenie informacji albo udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Ww. wezwanie Spółka odebrała w dniu 9 czerwca 2017r. Pomimo upływu wyznaczonego terminu, Spółka nie odpowiedziała również na to wezwanie (*dowód: pismo Prezesa Urzędu z dnia 6 czerwca 2017r. z potwierdzeniem jego odbioru przez Spółkę- k. 4 akt*).

Uwzględniając powyższe, postanowieniem z dnia 27 września 2017r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Spółkę kary pieniężnej za nieudzielenie informacji żądanych na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (*dowód: postanowienie z dnia 27 września 2017r.- k. 1 akt*).

Spółka nie ustosunkowała się do postawionego zarzutu. Nie wskazała także przyczyn braku odpowiedzi na otrzymane wezwania Prezesa Urzędu.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I.

Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Ust. 2 art. 50 ustawy stanowi, że żądanie takie powinno zawierać: 1) wskazanie zakresu informacji; 2) wskazanie celu żądania; 3) wskazanie terminu udzielenia informacji; 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Obowiązkiem każdego przedsiębiorcy, do którego Prezes Urzędu zwróci się z ww. żądaniem jest przekazanie informacji w sposób pełny. Informacje te powinny być prawdziwe i rzetelne oraz przekazane w terminie wskazanym przez Prezesa Urzędu. Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów kładą nacisk przede wszystkim na przydatność żądanych przez Prezesa Urzędu informacji na potrzeby prowadzonego przez niego postępowania (*por. E. Modzelewska- Wąchal. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Warszawa 2002r., str. 339- 340; wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 19 listopada 1992r. sygn. akt XVII Amr 24/92*).

Żądanie udzielenia informacji skierowane przez Prezesa Urzędu w trybie art. 50 ust. 1 jest wiążące dla adresata (przedsiębiorcy). Ustalenie, czy określona informacja lub dokument są konieczne do realizacji zadań Prezesa Urzędu należy przy tym do tego organu. Oznacza to, że przedsiębiorca nie może odmówić udzielenia żądanej informacji nawet gdy uważa, iż nie jest ona konieczna dla Prezesa Urzędu (*por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2016r. sygn. akt VI ACa 630/15 oraz orzecznictwo i stanowiska tam powołane*). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004r. sygn. akt III SK 31/2004 stwierdził, że obowiązek udzielania informacji jest możliwy do zrealizowania tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa wszystkie elementy wymienione w art. 45 ust. 2 (obecnie w art. 50 ust. 2) ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy jednocześnie zauważyć, że z uprawnienia do żądania od przedsiębiorcy informacji Prezes Urzędu może skorzystać zarówno w toku postępowania antymonopolowego, postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jak i postępowania wyjaśniającego. Obowiązek, o którym mowa w art. 50 ustawy, dotyczy przy tym nie tylko przedsiębiorców będących stroną postępowania. Działając na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy Prezes Urzędu może zobligować do udzielania mu informacji każdy podmiot mający status przedsiębiorcy (*por. np. powołany powyżej wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2016r. sygn. akt VI ACa 630/15*). Taka sytuacja zaistniała w niniejszym przypadku. Jak zaznaczono powyżej, Prezes Urzędu żądał udzielenia od Spółki informacji w postępowaniu prowadzonym przeciwko innemu przedsiębiorcy- **[usunięto]**, z którą Spółka współpracowała.

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Salamandra Uno Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą w zakresie centrów telefonicznych (call center). Posiadając status przedsiębiorcy w świetle ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Salamandra Uno Sp. z o.o. jest tym samym przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spoczywa zatem na niej, jako przedsiębiorcy, obowiązek przekazywania wszelkich niezbędnych informacji i dokumentów żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy.

W trakcie postępowania prowadzonego przeciwko **[usunięto]** Prezes Urzędu dwukrotnie wezwał Spółkę do udzielenia informacji i przedłożenia dokumentów, wskazując jako podstawę prawną żądań przepis art. 50 ust. 1 ww. ustawy. Obydwa wezwania odpowiadały wymogom określonym w art. 50 ust. 2 ustawy. Wskazywały: zakres

wymaganych informacji, cel żądania i termin udzielenia informacji oraz zawierały pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Wezwania te zostały prawidłowo doręczone Spółce: pierwsze- w dniu 11 maja 2017r., drugie- w dniu 9 czerwca 2017r. Spółka nie odpowiedziała na żadne z wezwań.

Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu na Spółkę kary pieniężnej na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z tym przepisem, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Celem kary pieniężnej nałożonej na podstawie ww. przepisu jest zdyscyplinowanie uczestników i ekonomia postępowania prowadzonego w interesie publicznym. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa Urzędu w oparciu o powołany przepis mają charakter represyjny- stanowią sankcję za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu oraz prewencyjny- zapobiegający podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcający do takiego naruszenia. Zagrożenie zaś karami, czyli potencjalna możliwość ich nałożenia, nadaje karom pieniężnym charakter dyscyplinujący. W interesie Prezesa Urzędu leży zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy poprzez nieudzielenie informacji bądź udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji utrudniają lub uniemożliwiają realizację jego ustawowych kompetencji.

Nałożenie kary na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy odbywa się w trybie uznania administracyjnego. O tym, czy w konkretnej sprawie na konkretnego przedsiębiorcę nałożona zostanie kara pieniężna decyduje Prezes Urzędu.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, że za nałożeniem na Spółkę kary pieniężnej przemawiają negatywne skutki wynikające z zaniechania Spółki w udzieleniu odpowiedzi na skierowane do niej wezwania. Niezastosowanie się Spółki do otrzymanych wezwań uniemożliwiło osiągnięcie zamierzonego przez Prezesa Urzędu celu, jakim było pozyskanie bezpośrednio od Spółki- agenta [usunięto], informacji i materiałów odnoszących się wprost do zarzuconych temu przedsiębiorcy praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie przesądza o wysokości kar nakładanych przez Prezesa Urzędu. Przesłanki wymiaru kar, o których mowa w tym przepisie, zostały określone w art. 111 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy. Przepis ten stanowi, że ustalając wysokość nakładanej kary Prezes Urzędu uwzględnia w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także wpływ naruszenia na przebieg i termin zakończenia postępowania. Zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy, ustalając wysokość kar pieniężnych Prezes Urzędu bierze pod uwagę okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie.

Jak już podkreślono, Spółka nie odpowiedziała na żadne z otrzymanych wezwań Prezesa Urzędu i nie wskazała przyczyn, ze względu na które nie zastosowała się do wyrażonych w nich żądań.

Wymienione w wezwaniach informacje i dokumenty miały istotne znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych w postępowaniu, w którym ich zażądano, tj. w postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzonym przeciwko [usunięto]. W toku tego postępowania ustalono, że Spółka, działająca uprzednio pod firmą: P.G. Marketing Sp. z o.o., zawarła umowę agencyjną z [usunięto]. Na podstawie tej umowy Spółka zobowiązała się do stałego pośredniczenia przy zawieraniu umów oraz zawierania umów w imieniu i na rzecz [usunięto].

Zważywszy na zarzuty postawione w ww. postępowaniu [usunięto], dotyczące wprowadzania konsumentów w błąd przy prezentacji oferty i w procesie zawierania umów oraz nieprzekazywania dokumentów umownych po zawarciu umowy, odpowiedź Spółki na wezwania umożliwiłaby przede wszystkim doprecyzowanie, jakie czynności jej przedstawiciele podejmują w imieniu i na rzecz [usunięto] na różnych etapach kontaktu

z konsumentami. Zaniechanie Spółki w udzieleniu odpowiedzi na wezwania wykluczyło ponadto możliwość poznania przez Prezesa Urzędu wewnętrznych procedur Spółki i metod wykorzystywanych przez nią przy prezentowaniu oferty i zawieraniu umów z konsumentami w imieniu tego przedsiębiorcy. Wskutek zaniechania Spółki Prezes Urzędu nie mógł też ustalić, jakich wytycznych, wskazówek czy zaleceń Spółka udziela swoim przedstawicielom oraz czy Spółka zorganizowała dla nich szkolenia. Brak odpowiedzi Spółki na wezwania spowodował, że Prezes Urzędu nie mógł także ustalić, w jaki sposób Spółka dokonuje wyboru potencjalnego klienta, do którego kieruje swojego przedstawiciela celem podpisania umowy oraz ustala jego dokładny adres zamieszkania. Prezes Urzędu nie miał poza tym możliwości ustalenia podmiotów (osób) współpracujących ze Spółką przy realizacji umowy agencyjnej, tj. osób prezentujących ofertę [usunięto] i zawierających umowy w jej imieniu. Niewątpliwie we wskazanym zakresie wszelkich niezbędnych informacji mogła udzielić Prezesowi Urzędu tylko Spółka. Z drugiej strony, niezastosowanie się Spółki do wezwań wyłączało możliwość skonfrontowania przez Prezesa Urzędu informacji i materiałów pochodzących od Spółki z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z wyjaśnieniami [usunięto], np. w zakresie szkoleń organizowanych dla Spółki i osób z nią współpracujących czy weryfikacji prawidłowości zawartych z konsumentami umów.

W świetle ww. okoliczności uzasadnione jest uznanie, że zaniechanie Spółki utrudniło Prezesowi Urzędu w istotnym stopniu dokonanie ustaleń faktycznych co do stosowania przez [usunięto] zarzuconych jej praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Bierna postawa Spółki, przejawiająca się w braku reakcji na otrzymane wezwania, skutkowałą zarazem ograniczeniem postępowania dowodowego do innych środków dowodowych. W konsekwencji, zachowanie Spółki mogło wpłynąć na rodzaj i zakres czynności, które w prowadzonym przeciwko [usunięto] postępowaniu mógł podjąć Prezes Urzędu.

Uwzględniając wyznaczone Spółce terminy do udzielenia odpowiedzi na wezwania, uzasadniony jest także wniosek, że poprzez nieudzielenie odpowiedzi Spółka zakłóciła przebieg ww. postępowania, przedłużając jego trwanie o blisko 2 miesiące.

Prezes Urzędu stwierdził tym samym, że nieudzielenie przez Spółkę odpowiedzi na skierowane do niej wezwania utrudniło sprawny i efektywny przebieg postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, które prowadził przeciwko [usunięto].

Podkreślenia ponadto wymaga, że z uwagi na prawidłowe doręczenie wezwań Spółka mogła bez przeszkód zapoznać się z nimi, przekazując na nie stosowną odpowiedź Prezesowi Urzędu. Informacje i dokumenty wskazane w skierowanych do Spółki wezwaniach dotyczyły przy tym podstawowych aspektów jej działalności i nie wiązały się z żadnymi nadmiernymi i skomplikowanymi działaniami po jej stronie. Należy uznać, że poprzez zamieszczenie w ww. pismach pouczenia o sankcjach, Spółka miała też świadomość skutków nieudzielenia informacji w postaci możliwości nałożenia na nią kary pieniężnej. Spółka została bowiem jednoznacznie poinformowana o konsekwencjach zaniechania w tym zakresie. Dlatego Prezes Urzędu uznaje, że Spółka umyślnie nie odpowiedziała na wezwania, zamierzając w ten sposób nie ujawniać swojej roli w procesie prezentacji oferty i zawierania umów w imieniu i na rzecz [usunięto], której Prezes Urzędu postawił zarzut stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W ocenie Prezesa Urzędu, Spółka musiała również zdawać sobie sprawę z tego, że w ten sposób co najmniej utrudnia przebieg prowadzonego przeciwko [usunięto] postępowania. Z tego względu Prezes Urzędu uznał za okoliczność obciążającą przy ustaleniu wysokości kary umyślne naruszenie przez Spółkę przepisu art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności sprawy Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę pieniężną w wysokości 10.000 zł, co stanowi równowartość 2.397,57 euro. Wartość euro została przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 29 grudnia 2017r., zgodnie z którym kurs

euro wynosił 4,1709 zł. Stosownie do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przeliczenie wartości euro oraz innych walut obcych na złote oraz wartości złotego na euro jest dokonywane według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary.

W ocenie Prezesa Urzędu, nałożona na Spółkę kara pieniężna jest adekwatna do okoliczności stwierdzonego naruszenia oraz jego wpływu na przebieg i termin zakończenia postępowania prowadzonego przeciwko [usunięto]. Jej wysokość jest na tyle dolegliwa, że stanowi dla Spółki odpowiedni środek represji, a jednocześnie skutecznie zapobiegnie ponownym naruszeniom przez Spółkę przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Nałożona kara spełnia równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do naruszania prawa również innych przedsiębiorców.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w pkt I sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

II.

Art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje, że jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia oraz osoba zarządzająca, o której mowa w art. 6a, są obowiązani ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 80 powołanej ustawy, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Należy zauważyć, że ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera wyczerpujących regulacji dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Art. 83 ww. ustawy stanowi jednak, że w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem Urzędu stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960r.- Kodeks postępowania administracyjnego. Stosownie do art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Do kosztów przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania zaliczono, zgodnie z art. 263 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poniesione koszty doręczenia pism Spółce w wysokości 31,20 zł.

Ww. koszty należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji na podany powyżej rachunek bankowy.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt II sentencji decyzji, na podstawie art. 264 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 83 i art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 479³² § 1 i § 2 Kodeksu postępowania cywilnego, Spółce przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów- Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018r. poz. 300), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł.

Zgodnie z art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 3 i § 4 Kodeksu postępowania cywilnego, strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego. Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger